

İçimdeki Cüce

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ocak 2023

Kurşuni zamanlardan geliyorum kovulduğum kapısından doksan dokuz köyün muhtar adayı bir kelamla arzı endam ettiğim şiirin cephesinde verdiğim savaş bazen yerle yeksan edildiğim bazen uçtuğum kubbede saklı iken göçmen kuşlar ve şehre dair efsaneler.

Ölümü irdeleyen bakışları var yalnızlığın ve mimmendiğim akşamların yüzü suyuna hürmeten, kazık kakacağım bu gidişle hüzne dair nice beyan nice isyan ve ferman, yazılası şiirlerde saklı metanetim..

Bir direktif ise verilen ve şahit tuttuğum o zümre.

Bir şiirden çok çokluğun hikmetinde saklı azımsandığım hayatın güftesi olmaya adayım yaralı zamanların zemherilerde çıkardığı yangın ve içimde uyuttuğum bir cüce ben ki devasa bir canavardan kaçarken sığındığım yine içimdeki isyan.

Matbu renkler saklı evrende.

Evren saklı içimde.

Demlendiğim duygular bazen kördüğüm bazen bir yitim bazen bir yetim addedilen kurak çöllerde geçerken hayatım devasa bir kuşun kanatlarına asılıyorum ve askıntı hüzne çanak tutuyorum öğütüldüğüm hayatın şifresinin peşinde sadık olduğumsa kâinatın bestesi her hecede sökün eden gamlı notalar günüm günüme de uymazken her fasılda saklanıyorum arkasına perdenin.

Bir sahne ise yaşam.

Rol aldığım o kırık sandalyede geçer ömrüm ve alkışlayan içimdeki cüce aslında devasa bir varlık olmasını diliyorum.

Renklerin sunumunda ben ayazında yalnızlığın ve yakama diktiğim beyaz kurdele aşka delalet satırlarım içimde oynayan çalan söyleyen zenne ve Çingene.

Külbastı parmak aralarımında saklı.

Kuldan kulluk dilenmediğim kendimi tayin ettiğim en tepeye konuşlu uçtuğum gök kubbe.

İmrenilesi bir tadı var duyguların bazen tatlı bazen acı veya ekşi.

Hüznümle kat çıktığım basamaklar parmaklıkların arasından firar ettim işte sonunda içine sığındığım kuş kafesim ve demirden bir perde.

Minnet etmediğim kadar insanlara israf ettiğim hayatım ve hatıralarım artık kimin hatırına ise hatırşinas bir teselli ve ayağımın altındaki kaygan zemin:

Öyle bir minval ki yaşamak peynir ekmek gibi.

Öyle bir sunum ki kader, kederin esef yüklü sesi.

Öylesine sıra dışı bir hüznün ki benimki...

Leb demeden leblebiyi yuttuğum.

Boğazımdaki son lokma ve hıçkırık, biteviye sarmalında gizemin güzden bahara yolculuk benimki.

İzafi bir eksen aşkla yoldaş.

Yaralı bir mekân gönlümde bitimsiz telaş.

Haykırdığım kadar halveti sözcüklerin ve bir içimlik şiirlerden diktiğim mintan en yakışan göğe elbet

muradın ve yalnızlığın mavisi huşu içerisinde beklediğim misafir varsın yatıya kalsın her gece.

Bir umut ki.

Bazen bir mihrak.

Bazen göç ettiğim bazen zuhur ettiğim.

Askıda ekmek misali askıda ektiklerim ve ekin zamanına denk gelen bıçkın rüzgâr savuran dolgun başakları.

İnzivada geçen ömrün son perdesi.

Değerli bir intiba ise uyandırdığım aslında ben içimdeki sevimli cüceye sevdalıyım.

Minik elleri ve kocaman yüreği:

Sihirli bir değnek mademki sevginin o tek zerresinde saklı ümidin esintisi ve işte ihbar ediyorum yalnızlığın görkemli sessizliğinde giyindiğim suskudan bir gömlek ve meylettiğim kadar yarınlara aşkla hizmet ediyorum içimdeki saklı o cüceye ve o yürek iklimine.

Küçücük ellerinde saklı bilyeler ve ceplerinden dökülen ekmek kırıntıları nasıplendiği kadar sevgiyi niyet ettiği kadar mutluluğa kurak çöllerden vahalara uzanan yolculuğum endamlı bir hasretle kendimi sevgiyle kucakladığım.

Hani olur da büyütürüm yalnızlığın koridorlarında seken hayallerimden de esinlendiğim kadar eserim ben de gece gündüz bir acının sonlanan saltanatına eşlik eden bekleyişin da nidalarına karışım ansızın... Hani olur da...